

[Alfred Jensen.]

til forhindring af militær uddannelse af tysk ungdom og for at forebygge, at en tysk våbenindustri genopstår, hvorved det må sikres, at den fredsinindustri, som vil være nødvendig for Tysklands økonomiske genopbygning, ikke lader sig om-danne til krigsformål.“

Der er ikke tvivl om, hvorledes stillingen var i den daværende regering, og ej heller tvivl om, hvordan stillingen var i de forskellige partier i Danmark, for de gav alle tilslutning til denne erklæring; men er det, som står heri, blevet efterlevet? I dag kan man læse i aviserne, at tysk ungdom ud-dannes til militærtjeneste, at Vesttyskland har 200 000 mand under våben, og det er under disse omstændigheder, ministeren ikke vil diskutere det, jeg har fremført som begrundelse for vort forslag.

Det kan jo ikke afvises, at de tidligere generaler, der ledede nazikrigene, nu sidder i de øverste stillinger. Det er dem, der op-drager tysk ungdom, det er dem, der har herredømmet over de tyske styrker og i på-kommende tilfælde kommer til at bestemme, hvilken krigsførelse med hvilke krigsforbry-delser der fremefter skal finde sted. Dertil kommer jo, hvad jeg har nævnt i begrundel-sen, at nazidommerne er vendt tilbage, endvidere at i forbundsregeringen i Bonn er omtrent halvdelen af de 17 ministre tidligere medlemmer af nazipartiet og har deltaget i al den vederstyggelighed, som det danske folk sammen med andre folk har taget afstand fra. Så kan man måske sige, at det betyder ikke så meget, for de kan være blevet klogere, de kan være blevet bedre. Men her foreligger der adskillige ud-talelser, der går ud på, at de absolut intet har lært og intet har glemt, at revanche-tanken lever højt og stærkt, og at de ønsker at gå videre ad den vej, de blev stoppet på i 1945. Man taler jo om ikke alene at få de grænser, Tyskland havde i 1937, men dem, Tyskland havde i 1939. Man taler åbent om, at man skal have Sudeterområdet, at man skal have Østrig. Det er klart, at under så-danne omstændigheder vil det være i aller-højeste grad katastrofalt for Danmark at fortsætte dette samarbejde og give plads for depoter af den art, der her er tale om.

Ministeren mente, at mit forslag nu var overflødig. Jeg har ikke den opfattelse, at

dette forslag er overflødig. Jeg er glad for meddelelsen om, at man har indstillet for-handlingerne, og jeg skulle ikke have haft noget imod at tage mit forslag tilbage, for så vidt man havde givet tilsagn om, at der heller ikke ville dukke depoter op under NATO-betegnelse, men baseret på at løse de samme opgaver, som de tyske militær-depoter, man har forhandlet om, skulle løse. Jeg føler mig ikke overbevist, al den stund man har det dansk-tyske militære sam-arbejde, al den stund man arbejder på at få Danmark ind under den centrale region. Derfor kan jeg ikke tjene ministeren og følge hans opfordring om at tage forslaget tilbage. Jeg mener derimod på baggrund af den udvikling, der har fundet sted, at det må være rigtigere, at jeg under disse ændrede omstændigheder tilkendegiver vor stilling ved et forslag om overgang til næste sag på dagsordenen. Det lyder så-ledes:

„Idet tinget tager ministerens med-delelse om indstilling af forhandlingerne om tyske militærdepoter til efterretning, udtaler det, at der hverken må oprettes tyske eller andre NATO-militærdepoter på dansk område,

og går dermed over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste punkt på dagsordenen: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg ser ikke noget formål med at gå ind i en diskussion om de af det ærede medlem frem-satte synspunkter. Jeg har allerede én gang sagt min mening om disse synspunkter. I øvrigt må jeg afvise det stillede dagsordens-forslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg forstår ikke, når ministeren for en måned siden har indvilliget i at deltage i en debat om disse problemer nu i marts måned, at han så ikke benytter lejligheden til at fremkomme med de synspunkter, han måtte have.

Det forekommer mig, at det er ganske urimeligt og utilstrækkeligt, at en minister over for sådanne anklager, som her er frem-